

CARL MESTERTON ✧ MIISA LINDÉN
✧ ANNA-LISA MESTERTON

METSOLAT

Yhteinen tie

Carl Mesterton
Miisa Lindén
Anna-Lisa Mesterton

Metsolat

Yhteinen tie

SAGA Egmont

Metsolat – Yhteinen tie

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1995, 2024 Carl Mesterton, Miisa Lindén, Anna-Lisa Mesterton and SAGA

Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727060248

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I

Suomen kaiholla odotettu kesä oli kauneimmillaan. Luonto hehkutti runsaita värejään ja suitsutti tuoksujaan. Kelpasi pitkään pimeässä eläneen kansan taas nautiskella valoisasta ajasta ja auringon hellistä hyväilyistä.

Kainuun jyhkeät korpimaisemat, mehevät suot ja kimaltelevat järvet ympäröivät pientä Hoikan kuntaa, joka oli alkanut elää uutta, vilkkaampaa aikakautta sen jälkeen, kun Urjan vaaralle oli kaksi vuotta sitten avattu laskettelukeskus. Monenlaisia vaiheita ja vaikeuksiakin oli tuolla rinteellä ehditty kokea, mutta ainakin yksi asia oli pysynyt muuttumattomana: Erkki Metsola oli yhä mäen isäntä.

Nyt Urjan rinne oli sekin kesäpuvussa. Vain paljaaksi parturoitu rinta ja sitä puhkovat hissin tukijalat muistuttivat talvisesta toiminnasta.

Rinnekeskuksen hirsirakennus oli saanut lisäsiiven, jonne oli kovaa kyytiä valmistumassa kahdeksan uutta hotellihuonetta.

Niiden jälkeen majoituskapasiteetti nousisi sataankymmeneen vuodepaikkaan. Vasaroiden lähes tauoton paukutus ja porakoneen jyrinä kertoivat, että töitä tehtiin tosissaan. Pihapiiri oli täynnä kaikenlaista rakennusjätettä.

Ja kuin Urjan työmaan kaikuna kuului Leppävaaran tilaltakin vasaran toimeliasta pauketta. Talo oli saamassa uuden huopakaton, ja Antti tarkkaili pihalta tyytyväisen näköisenä työmiesten hikistä puurtamista.

Muutoin talo oli entisellään: punaiset seinät, valkoiset ikkunapielet ja siniharmaa ulko-ovi. Ja totta kai kuistin ikkunoita koristivat kirkkaanpunaiset pelargoniat, niin kuin joka vuosi keväästä syksyyn. Rappujen pieleen emäntä oli istuttanut molemmin puolin sinisiä orvokkeja, vaikka muutoin pihapiiri ei kukkamailla pröystäillytkään. Sellainen kun ei ollut Kainuussa tapana. Keinu nökötti lipputangon kupeessa ja rohkea harakka sen katoksen päällä pitkää pyrstöään sukimassa. Lintu sai kyytiä, kun Antti pamautti kerran isot kämmenensä yhteen.

– Lähe sieltä paskomasta! Nauraakin vielä pirulainen, Antti mutisi itsekseen ja katseli, minkä kuusen nokan tuo mustaviitta valitsisi uudeksi lepopaikakseen.

Yhtäkkiä metsän kätköstä putkahti näkyviin outo vieras. Tietä pitkin lipui hiljakseen poliisiauto nostattaen hiekkapölyä jäljessään.

– Mitä ihmettä...? Antti hieraisi niskaansa.

Poliisiautoa ei Leppävaaran mailla oltu nähty sitten Erkin nuoruudenaikojen ryyppyreissujen. Silloin olivat tutut sinitakit joskus kuljettaneet humalaisen ja rahattoman Erkin kotiin.

Katolla olevien työmiestenkin vasarointi taukosi, kun auto ajoi pihaan ja pysähtyi Antin viereen. Poliisi oli tälläkin kertaa

tuttu, oman kylän poika niin kuin sanottiin. Antti nosti Hankkijan sinistä lippalakkia otsaltaan.

– Terve, poliisi sanoi ja työnsi punakat kasvonsa ikkunasta ulos.

– Terve terve, mitäs miehellä on mielessä? Antti nojasi kätensä auton kattoon ja kumartui katsomaan poliisia silmiin.

– Noo, eipä mittään isompia. Onko se teidän Risto kotosalla?

Annikki oli painanut nenänsä melkein keittiön ikkunaan kiinni. Mutta kun lasin läpi ei mitään kuullut, hän ilmestyi tuota pikaa ovensuuhun. Hän päätteli heti Antin myrtyneestä ilmeestä, ettei kannattanut pyytää koppelakkista vierasta kahville.

– Palataan asiaan, Annikki kuuli poliisin sanovan.

– Niin kai sitten täytyy, Antti vastasi hiljaa.

– Näin on valitettavasti. No, terve.

– Hyvästi. Antti irrottautui autosta, kun se nytkähti liikkeelle. Heti kun auto oli lähtenyt, Annikki riensi miehensä luo.

– No?

– Mitä no? Antti murahti.

– Mitä se tahtoi?

– Ristoa kyseli.

– Mitä? Annikki säikähti. – Onko jotain sattunut?

– Äh, niitä Riston entisen firman maksamattomia veroja oli perimässä.

Annikin silmät laajenivat.

– Meinaako ne panna Riston vankilaan?! Sitäkö ne meinaa?

– No, eihän tuo poliisina käynyt vaan ulosottomiehenä, Antti selvitti.

– Jaa..., Annikki tunsu suurta helpotusta. – Miksei ne jätä Ristoa jo rauhaan, eihän sillä ees oo mittään ulosmitattavaa.

– Ei oo nii.

Navetan ovi paukahti kiinni, ja Erkki asteli toimistosta vaaleassa popliinitakissa, musta nahkasalkku kädessään. Ilme oli yhtä aikaa hajamielinen ja tiukka. Tuskin hän olisi edes huomannut vanhempiaan autolle mennessään, ellei Antti olisi huutanut:

– Minne sitä on noin kiire keskellä kesää?!

Erkki heitti salkkunsu etupenkille.

– Meen Ouluun käymään, hän vastasi ja aivan kuin peläten lisäkysymyksiä istui kiireesti autoon, veti takkinsa liepeen oven välistä ja starttasi.

Antti ja Annikki vilkaisivat toisiaan. Antin kulmat kurtistuivat.

Musta Volvo oli jo kaartamassa pihasta, kun Erkki yhtäkkiä jarrutti ja veivasi ikkunan auki.

– Milloin Risto tulee Ruotsista?

– Huomenna kai, Annikki sanoi. – Tänään se meni kahtomaan Stigua sinne hoitolaitokseen.

– Aha. Erkin pää sukelsi takaisin autoon, ja samassa pyörät ruopivatkin jo hätäisesti hiekkaa.

– On se merkillistä, kun aina on kiire..., Antti lähti saapastelemaan navettatoimistoa kohti.

– Elä syö siellä sitten mittään kahvileipää, kun sinä oot jo aamulla syönyt pullaa! Sinun sydän ei tykkää liiasta rasvasta, muista se!

– Joo joo joo, Antti mutisi mennessään.

Aurinko viirutti navettatoimiston seiiniä ja lattiaa. Riitta istui Erkin työpöydän ääressä ja mapitti laskuja.

– Terve, Antti täräytti heti kun oli kiskaissut oven auki.

– Terve. Mitäs Antti?

– Mitäpä tässä. Antti meni pöydän luo ja läjäytti tuomisensa mapin päälle. – Siinä olisi päivän posti, Kainuun Sanomat ja pari kirjettä.

– Oho, kiitos vaan. Riitta silmäili heti kirjekuoret. – Tietysti lisää laskuja, ne ei kyllä lopu... Mikä tämäkin on...? Jaaha jaaha..., Riitta vilkaisi syrjäsilmillä vieressään seisovaa Anttia. – Pitäisikö olla posteljoonille kahvia?

– En panisi vastaankaan.

Riitta nauroi.

– No, mennään sinne toiselle puolelle. Minä leivoinkin eilen, saat tuoretta pullaa.

– Jaa oot leiponut?!

Toimistoa oli laajennettu kevään aikana niin että Riitalla oli nyt oma pöytä hyllykön toisella puolen, ja vielä erikseen pienempi taso kirjoituskoneelle. Erkki oli hankkinut myös jääkaapin ja mikron. Ja pienen, metsään näyttävän ikkunan edessä oli pyöreä kahvipöytä ja neljä muovituolia.

Riitta kaatoi kahviaautomaatista kaksi kuppia täyteen höyryävää ja tuoksuvaa kahvia ja nosti pullalautasen pöydälle.

– Kuule tuota, Antti rykäisi ja aloitti istuessaan ikkunan eteen. – Mitä varten Erkki sinne Ouluun meni?

– Se meni maaherraa tapaamaan. Riitta antoi kahvikupin Antin nenän alle ja istui itsekin pyöreään pöydän ääreen.

– Elä nyt! Antti tuijotti Riittaa. – Mitä ihmettä se siellä?

– No, katos kun ensimmäisen vuoden jälkiverot ja ensi vuoden ennakkoerot lankeaa yhtäikaa maksettaviksi, ja Erkkihän on joutunut käyttämään kaikki säästöt rinnekeskuksen laajennustöihin, kun niitä työllistämisrahoja ei oo kuulunut. Nyt se on sitten ihan hermona, kun rahaa ei löydy mistään verojen maksuun.

Antilla meinasi juuttua korvapuustin pala kurkkuun. Hän huuhtoi sen nopeasti kuumalla kahvillä alas.

- Vai on rahat loppu...? hän sai ähkittyä.
- Nii on, Riitta huokaisi.

Erkki istui hermostuneena lääninhallituksen komean rakennuksen odotushuoneessa. Kaikkialla oli kunnioitustaherättävän puhdasta ja hiljaista. Parketti kiilsi, ja valtavat ovet hohtivat valkoisuuttaan. Erkki naputteli sormillaan sylissään olevaa salkkua. Kun ovi viimein aukesi, hän pomppasi pystyyn ja korjasi vaistomaisesti uuden sinikirjavan solmionsa asentoa.

- Maaherra ottaa teidät nyt vastaan, totesi laiha, pitkäraajainen mies, jonka kapea, alaspäin taipuva nenä vain lisäsi merkillistä lintumaisuutta.

- Kiitos, Erkki rykäisi ja astui miehen ohi suureen, korkeaan huoneeseen.

Maaherra, joka itseasiassa oli pienikokoinen, tumma nainen, tuli Erkkiä vastaan käsi ojossa. Marjapuuronpunainen takkipuku oli erittäin tyköistuva.

- Päivää, Metsola.
 - Päivää. Erkki puristi pientä mutta vahvaotteista kättä.
 - Istumaan, olkaa hyvä. Maaherra osoitti seinän vieressä olevaa korkeaselkäistä tuolia. - Milloin minulla on seuraava tapaaminen?
 - Kymmenen minuutin kuluttua, vastasi ovensuuhun jäänyt virkamies.
 - Ilmoittakaa sitten.
- Mies nyökkäsi ja livautti linnunluisen olemuksensa ovelta. Ovi painui äänettömästi kiinni.

Maaherra suuntasi ystävälliset mutta terävät silmänsä Erkkiin ja hymyili.

– No, mitä Urjan rinteille kuuluu?

Erkki korjasi asentoaan tuolissa ja alkoi puhua. Hän ihmetteli itsekin, miten paljon juttua riitti. Hän kertoi edellisenä kesänä toteutetusta hotellihankkeesta ja vastikään pikkurinteeseen hankitusta hissistä ja parhaillaan rakenteilla olevasta rinnekeskuksen lisäsiivestä. Maaherra näytti kuuntelevan tarkkaavaisesti, ja se antoi entistä enemmän pontta Erkin puheelle.

– Ja kuten rouva Maaherra varmaan tietää, niin ennakkolaskelmien mukaan lasketteluinnostus on vain lisääntymässä. Meillä pitää olla Urjallakin valmiutta sen varalta.

Maaherra nyökytteli tyytyväisen näköisenä.

– Sitten vaan odotellaan lumentuloa, hän sanoi.

– Niin, tuota..., Erkki nielaisi. – KTM on myöntänyt minulle näihin hotellin laajennustöihin niin sanottua työllistämisavustusta. Kaikki paperit on kunnossa ja ne on hyväksyttykin Helsingissä, mutta nyt tässä on sellanen ongelma, että se paikallinen pikkupomo ei suostu maksamaan niitä rahoja minulle.

Maaherra näytti aidon hämmästyneeltä.

– Minkä takia?

Erkki nousi ylös tuolista. Äänikin kohosi huomaamatta.

– Hän väittää, että sitä maksua voi viivytellä vaikka toista vuotta, koska maksupäivää ei ole määrätty papereissa. Kysyi vielä minulta, eikö mulla ole mitään muuta tekemistä kuin juosta siellä. Erkki tunsu poskiensa kuumottavan. Hän istui takaisin tuoliin ja yritti rauhoittua. – Eihän niitä rahoja ole minua varten myönnetty vaan sen takia, että minä voisin palkata työntekijöitä

mäkeen, sellasia, jotka muuten nostaisivat työttömyyskorvausta. Ja nyt tässä on vielä sekin, että verot lankeaa maksettaviksi, eikä minulla ole mistä maksaa. Kyllä minun mielestäni nämä asiat pitäisi voida hoitaa paremmin minun... niin ja Teidän läänissäanne.

Maaherra tuijotti otsa rypyssä edessään olevaa valkoista paperia ja pyöritteli kullankäristä kynää kädessään. Erkki ehti jo ajatella menneensä liian pitkälle valituksissaan, mutta sitten maaherra nosti katseensa ja nyökkäsi hillitysti.

– Olen samaa mieltä, hän sanoi. – Vaikka tämä ei kuulukaan toimivaltaani, niin minä lupaan ottaa yhteyttä Kauppa- ja Teollisuusministeriöön.

Erkki soitti heti autosta Hoikan terveyskeskukseen ja kertoi Helenalle hyvät uutiset. Olo oli huomattavasti huojentuneempi, vaikka maaherra ei mitään suoraa vastausta ollutkaan voinut antaa. Ainakin oli hiukan enemmän toivoa siitä, että raha-asiat lähtisivät lähiaikoina rullaamaan. Akuuttiin tarpeeseen Erkki päätti kysyä apua isältään.

Ennen kuin hän käänsi autonsa nokan Hoikkaa kohti, hän kävi vielä ostamassa itselleen uuden puvun. Helenan määräyksestä: ”Kun nyt kerran oot siellä kaupungissa.”

Kotimatalla Erkki kurvasi yhtäkkisestä mielihohteesta kymmenisen kilometriä ennen Hoikkaa turvesuolle. Tai ehkä se ei ollutkaan pelkkä mielijohde. Eräs ajatus oli jäänyt vaivaamaan häntä, kun hän viimeksi oli käynyt tuolla työmaalla. Hän nousi autosta ja katseli hyvän tovin, kun katapultti työnsi turvetta hitaasti ylös jyrkkää kumpareta. Miten kätevää ja taloudellista olisi, jos mäen kunnossapidon voisi hoitaa yhdellä ja samalla koneella kesät talvet... Mutta minkälainen kone se oikein olisi? Ei tamppari eikä katapultti vaan jonkinlainen niiden risteytys.

Pitää soittaa Heikille ja kysyä hänen mielipidettään, Erkki päätti istuessaan takaisin autoonsa.

Annikki oli voittanut kirkkokuoron arpajaisista Ruotsin matkan ja lempeällä sinnikkyydellä yksinkertaisesti pakottanut Riston lähtemään matkalle. Rahattomuuskaan ei käynyt esteestä, koska Erkki, Antti ja Annikki olivat jokainen työntäneet toisiltaan salaa Riston kouraan jonkun setelin. Niinpä Risto oli lähtenyt. Ja jo heti Kajaanin jälkeen hän onnittelikin itseään tästä ratkaisusta. Hän istui junan ravintolavaunussa ja katseli taakseen jääviä peltoja, metsiä, järviä, taloja ja töllejä. Se oli ihmeen rauhoittavaa. Tampereen kohdalla hän tunsu pienen, syyllisyyden aiheuttaman kouraisun sisällään, mutta sekin hellitti ennen Toijalaa, ja laivalle päästyään hän oli jo suorastaan onnellinen. Leppäät aallot keinuttivat hiljaista ulapan ihailijaa.

Heikki oli tullut satamaan vastaan. Risto näki jo kaukaa ahavoituneen ja leveästi hymyilevän veljensä, joka heilautti kättään suuressa kaaressa. Heikki näytti terveeltä ja voimakkaalta.

– Terve! Heikki huusi. – Olet, perkele, taas laihtunut niin etten meinannut heti tuntea!

– Enkä ole, Risto naurahti ja puristi veljen kättä. – Ei äidin sapuskoilla pääse näkemään nälkää. Täällä on teillekin kassillinen piirakoita ja rieskaa ja vaikka mitä.

Eihän Riston vierailu pitkäksi venynyt. Ainoastaan kaksi yötä ja kaksi päivää hän ehti viettää Västeråsissa Heikin ja Kristinan ja näiden kolmen pojan luona, ja sitten olikin jo edessä kotiin paluu. Veljekset olivat päättäneet mennä ennen sitä yhdessä katsomaan Stigua kuntoutuslaitokseen. Yhdessä olisi helpompaa.

– On se kova paikka miehelle, että joutuu rullatuoliin siinä iässä, oli Heikki pohtinut edellisenä iltana.

– Niin, eikä helppoa tule olemaan Eevallakaan, vaikka se vaikutti kyllä ihan toiveikkaalta viimeksi, kun juteltiin.

– No tietäähän sen, että Eeva ei ainakaan anna periksi. Jos se on päättänyt, että se selviää Stigun kanssa, niin sehän selviää.

– Näin on, Risto myönsi. – Kyllä sekin kysyy hermoja, että se lähti taas sinne Afrikkaan. Joskus tuntuu, että se oikein hakemalla hakee kaikkein raskaimmat ja vaikeimmat paikat.

– Meillä on teräsnainen siskona, perkele! Heikki nauraa hohotti.

Risto lähti seuraavana päivänä takaisin Tukholmaan, ja Heikki lupasi tulla perässä heti kun pääsisi työpaikaltaan.

Risto kuljeskeli yksin ympäri Tukholman ydinkeskustaa ja nautti ison kaupungin ilmapiiristä. Gamla Stanin kapeat ja viileät kujat ja vanhat, hyvinhoidetut kivitalot virkistivät esteetikon herkkää silmää. Kokonaista kaksi vuotta hän oli saanut tyytyä pelkkiin – vaikkakin toki kauniisiin – kainuulaisiin maalaismaisemiin.

Hän istui Sergelin torin kivirapuille kymmenien muiden auringosta nauttivien ihmisten joukkoon. Kuusi tummaa, pienikokoista miestä soitti ja lauloi eteläamerikkalaisia lauluja. Niiden helisevän iloinen rytmi ja huilun yhtä aikaa hengästynyt ja leikinkevyt ääni tarttuivat kuulijoihin. Risto havahtui kuin unesta tuntiessaan Heikin vahvan käden olkapäällään.

– Sitten mennään! Heikki sanoi hyväntuulisena.

Ristoa oli hiukan jännittänyt Stigun tapaaminen. Hän vilkuili vaivihkaa pyörätuolilla itseään eteenpäin lykkivää Stigua, joka johdatti heidät määrätietoisesti merenlahden rannalla olevalle

näköalapaikalle. Aalloilla kiiti useampia muskeliveneitä, ja kärtyisiltä kuulostavat kalalokit kaartelivat veden yllä.

– Hieno paikka, Risto sanoi.

– Niin on, Heikki myötäili. – Mikä paikka tämä oikeastaan on, minä en ole ennen pannut tätä merkille, joku hoitolaitos vai?

– Joo. Stigu nyökkäsi. – Tämä on... tämä on koulu... koulutuspaikka vammaisille. Täällä hoidetaan paikat kuntoon ja... ja... minä opiskelen täällä dataa... mitä se taas on? Dataa...

– Tietokoneita, Heikki auttoi.

– Niin, tietokoneita... programering...

– Ohjelmointia, Heikki tulkkasi taas.

– Ohjelmointia..., Stigu aivan kuin maisteli uutta sanaa suussaan. – Nämä kielet menee... menevät sekaisin vielä, hän sanoi selvästi ärtyneenä.

– Älä nyt kuule, Risto lepytteli. – Sinähän olet valtavan hyvin toipunut, ihan totta. Koska meinaat palata koti-Suomeen?

– Kesä... elo... syyskuussa. Sitten kun Eeva tulee sieltä... sieltä...

– Afrikasta, Heikki täydensi jo tottuneesti.

– Niin, Afrikasta, Etiopiasta.

– Paraisilleko meinaatte mennä asumaan, sinne isäsi luo?

– Joo, isän luo.

– No, siellähän teidän on mukava olla, Heikki naurahti. – Iso talo... ja niin päin pois.

Stigun katse laskeutui tunnottomiin, tahdottomiin jalkoihin, jotka olivat hänen mutta jotka eivät häntä totelleet. Otsa painui syville rypyille. Hetken oli vaivautuneen hiljaista. Risto vilkaisi Heikkiä kuin apua hakien. Heikki kohautti hartioitaan.

– Jos Eeva jaksaa... jos Eeva jaksaa tällasen kanssa. Stigu nosti molemmin käsin toista jalkaansa ja iski sen sitten voimalla takaisin alas.

Risto oikein säikähti. Hän katsoi kauhistuneena tuolia vasten retkottavaa veltoa jalkaa ja sitten Stigun ahdistuneita kasvoja.

– Älä nyt kuule... Se ei varmastikaan ole Eevalle mikään ongelma.

– Ei ole, kyllä me sisko tunnetaan, Heikkikin vakuutti ja taputti Stigua olalle.

Tuuli liikutteli vain aavistuksen verran rantalepikköä. Aurinko kimallutti Kalajärven sinistä pintaa. Kaikki olisi ollut melkein liiankin pysähtynyttä, ellei jostakin Urjan vaaran suunnalta olisi kuulunut palokärjen tohkeista työntekoa.

Jaana istui hirsihuvilansa terassilla ja syötti sylissään tuhisevalle mopsille pikkuruisia keitettyjä maksanpaloja.

– Noin se Jaanan kultimumelo syö kiltisti.

Tassu päästi korahtavan äänen kuin mainaisi tukehtua ja loi emäntäänsä kostean katseen.

– Olet, olet kiltti poika, Jaana vastasi hellästi.

– Jaana! kuului Jaakon huuto huvilasta. – Siis mikä tämäkin on?! Jaakko syöksyi terassille heiluttaen kiihtyneenä ostoskuittia kädessään. – Asukok. 2 850 markkaa! Ja tämä! Alusasut 560 markkaa!

Jaana vilkaisi ohimennen nenänsä edessä heiluvia paperilappuja.

– Täytyyhän minun ajatella, mitä mulla on päällä, hän selitti.

– Ja alla! Jaakko istui korituoliin ja raapi hiuksiaan.

Jaana taputti varovasti miehensä paljasta ja auringon punastuttamaa polvea.

– Minähän olen tuote-esittelijä, kulta, täytyyhän mun olla edustava.

– Kuules nyt, Jaakko huokaisi. – Sinä saat jostakin esittelykeikasta muutaman satasen mutta tuhlaat monta tonnia vaatteisiin.

Nyt ollaan vaaravyöhykkeellä, ei siis enempää tästä asiasta, Jaana neuvoi itseään.

– Huomiseksi luvattiin hellettä, hän sanoi ja oikaisi pitkät ruskettuneet säärensä. – Mitä tehtäisiin?

Tassu pyöritteli suuria ulkonevia silmiään kuin yrittäen keksiä vastausta sekin.

– Kai meidän täytyy mennä Liisan ja Osmon luo, sinnehän kaikki menevät, Jaakko mutisi tutkiessaan muita kädessään olevia laskuja.

– Ush, Jaana puuskahti. – Se on niin tylsää. On se kumma, ettei heinätoista pääse koskaan eroon. Mieluummin minä olisin vain täällä. Katso nyt tuota järveä, se on niin rauhoittava.

– Jaa...? Jaakko vilkaisi hajamielisenä Jaanan ihailemaa näkymää.

– Lupaa, ettei anneta koskaan tätä paikkaa kesäksi kenellekään muulle. Lupaathan? Jaakko!

– Niin no. Jaakko laski kuittinipun hetkeksi syliinsä. – Sellasta kannattaisi ainakin miettiä, että liitettäisiin tämä hotelliin pientä korvausta vastaan.

– Minkä takia? Jaana näytti tyrmistyneeltä.

– Tyhjä talo ei, katsos, hyödytä ketään. Silloin kun me ei olla lomalla, tämä voisi olla hotellivieraiden käytössä.

Jaana nyrpisti kapeaa, aurinkovoiteen kuorruttamaa nenäänsä.

– Mikä se korvaus sitten olisi? Joku provikka vuokrasta vai?

- Ensimmäisenä tulee mieleen hotelliyhtiön osakkeet.
- Ai jaa. Ei hullumpaa, Jaana pohdiskeli.
- Ilman muuta kannattavinta. Jaakko nyökkäsi asiantuntevasti.
- Mutta sitten, kun me aletaan rakentaa sitä minun mökkikylääni, niin se on sitten mun bisnekseni kokonaan.
- Jaakko palasi laskujen pariin.
- Se on sitten sen ajan murhe.
- Miten niin murhe?!
- Ja mikä tämäkin on?! Jaakko parahti ja nosti Jaanan silmien tasalle yhden vaatekauppalaskun. – Ei meillä ole varaa tällaseen!
- Ei viitsitä nyt huutaa, kun Tassu pelästyy, Jaana yritti sovittaa.

Risto ja Raija tuijottivat epäuskoisina toisiaan laivan täydellä takakannella. Tukholma jäi hitaasti mutta varmasti taakse.

- Mitä sinä täällä? Risto sai soperrettua.
- No, samaa voisin kysyä sinulta. Raija toipui hämmästyksestä huomattavasti nopeammin.
- Suomeen olen menossa...
- Mikä yllätys, sama suunta, Raija nauroi. Oletko yksin reissussa?
- Olen joo...
- Siinä tapauksessa mennään yhdessä syömään, eikö?

Risto ei oikein tiennyt, mitä vastata. Raijan näkeminen herätti yhtäaikaa lämpimiä ja kiusallisia tuntemuksia. Vaikutti siltä, että Raija vaistosi sen. Hän nojautui kaiteeseen ja tähyili silmät sirrillään merta.

- Kyllä maailma on pieni. Risteiletkö sä useinkin näillä vesillä?

Ikoninen Metsolat-sarja jatkuu!

Metsoloilla on huolia niin ihmissuhteissa kuin työelämässä, kun eletään 90-luvun alkuvuosia. Urjan rinteillä on rahaongelmia, mutta luotto rinnekeskukseen on edelleen kova. Liisan ja Osmon suhteessa on vaikeuksia, kun Liisa tapaa luokkakokouksessa Turon.

Erkki ja Helena menevät naimisiin, mutta Helenan ex-mies Meriläinen aiheuttaa mielipahaa. Stigin ja Eevan suhde kääntyy parempaan suuntaan, kun Stigin kuntoutuminen edistyy. Antti ja Annikki käyvät kotiseutumatkalla Karjalankannaksella.

Metsolat on rakastettu suomalainen draamasarja, jota esitettiin alunperin 1993–1995. Kuvitteelliseen kainuulaiseen Hoikan kuntaan sijoittuva sarja seuraa Metsoloiden perhettä, jonka monenlaiset ihmiset ja tarinat osuivat lähelle miljoonien suomalaisten katsojien sydämiä.

Kirjasarjan kirjoittajatiimi koostuu myös *Metsolat*-televisiosarjaa käsikirjoittaneista suomalaisen tv-alan ammattilaisista.